

Benet XVI parla sobre la família

Recentment, el Sant Pare Benet XVI ha parlat sobre ‘El fonament antropològic de la família’ a la basílica de sant Joan del Laterà. Publiquem algunes cites extreïdes del seu discurs.

15/06/2005

“La família (...): aquesta realitat humana fonamental és sotmesa avui a múltiples dificultats i amenaces, i per tant té particular necessitat de

ser evangelitzada i de rebre suport concretament”

“Les famílies cristianes constitueixen un recurs decisiu per a l’educació en la fe, l’edificació de l’Església com comunió i la seva capacitat de presència missionera en les situacions més variades de la vida, així com per a fermentar en sentit cristià la cultura i les estructures socials”.

“Matrimoni i família no són una construcció sociològica casual, fruit de situacions particulars històriques i econòmiques. Per contra, la qüestió de la justa relació entre l’home i la dona enfonsa les seves arrels en l’essència més profunda de l’ésser humà i només pot trobar la seva resposta a partir d’aquesta. No pot separar-se de la pregunta sempre antiga i sempre nova de l’home sobre si mateix: qui sóc? I aquesta pregunta, al seu torn, no pot separar-

se de l'interrogant sobre Déu:
existeix Déu? I, qui és Déu? Com és
veritablement el seu rostre? La
resposta de la Bíblia a aquestes dues
preguntes és unitària i
conseqüencial: l'home és creat a
imatge de Déu, i Déu mateix és amor.
Per aquest motiu, la vocació a l'amor
és el que fa de l'home autèntica
imatge de Déu: es fa semblant a Déu
en la mesura que es converteix en
algú que estima”.

“El «sí» de l'home és un anar més
enllà del moment present: en la seva
totalitat, el «sí» significa «sempre»,
constitueix l'espai de la fidelitat.
Només en el seu interior pot créixer
aquesta fe que dóna un futur i
permet que els fills, fruit de l'amor,
creguin en l'home i en el seu futur en
temps difícils. La llibertat del «sí» es
presenta per tant com llibertat capaç
d'assumir el que és definitiu:
l'expressió més elevada de la llibertat
no és llavors la recerca del plaer,

sense arribar mai a una autèntica decisió. Aparentment aquesta obertura permanent sembla ser la realització de la llibertat, però no és veritat: la veritable expressió de la llibertat és per contra la capacitat de decidir-se per un do definitiu, en el qual la llibertat, lliurant-se, torna a trobar-se plenament a si mateixa” (...).

“Les diferents formes actuals de dissolució del matrimoni, com les unions lliures i el «matrimoni a prova», fins al pseudomatrimoni entre persones del mateix sexe, són per contra expressions d’una llibertat anàrquica que es presenta erròniament com autèntic alliberament de l’home. Una pseudollibertat així es basa en una banalització del cos, que inevitablement inclou la banalització de l’home. El seu pressupost és que l’home pot fer de si el que vol: el seu cos es converteix d’aquesta manera

en alguna cosa secundària,
manipulable des del punt de vista
humà, que es pot utilitzar com es vol.
El llibertinatge, que es presenta com
descobriment del cos i del seu valor,
és en realitat un dualisme que fa
menyspreable el cos, deixant-lo per
dir-ho així fora de l'autèntic ésser i
dignitat de la persona" (...).

“L’enviliment de l’amor humà, la
supressió de l’autèntica capacitat
d’estimar es presenta en el nostre
temps com l’arma més eficaç perquè
l’home aixafi Déu, per a allunyar Déu
de la mirada i del cor de l’home. Ara
bé, la voluntat «d’alliberar» la
naturalesa de Déu duu a perdre de
vista la realitat mateixa de la
naturalesa, inclosa la naturalesa de
l’home, reduint-la a un conjunt de
funcions, de les quals es pot disposar
segons els seus propis gustos per a
construir un presumpte món millor i
una presumpta humanitat més feliç;
per contra, es destrueix el disseny del

Creador i al mateix temps la veritat de la nostra naturalesa” (...).

“També en la procreació dels fills el matrimoni reflecteix el seu model diví, l’amor de Déu per l’home. En l’home i en la dona, la paternitat i la maternitat, com succeeix amb el cos i amb l’amor, no se circumscriuen a l’aspecte biològic: la vida només es dóna totalment quan amb el naixement s’ofereixen també l’amor i el sentit que fan possible dir sí a aquesta vida. Precisament per això queda clar fins a quin punt és contrari a l’amor humà, a la vocació profunda de l’home i de la dona, el tancar sistemàticament la pròpia unió al do de la vida i, encara més, suprimir o manipular la vida que neix” (...).

“És molt important que, al costat de la paraula de l’Església, es doni el testimoniatge i el compromís públic de les famílies cristianes, en

particular per a reafirmar la inviolabilitat de la vida humana des de la seva concepció fins al seu ocàs natural, el valor únic i insubstituïble de la família fundada sobre el matrimoni i la necessitat de mesures legislatives i administratives que donin suport a les famílies en la tasca d'engendrar i educar els fills, tasca essencial per al nostre futur comú” (...)

15 de juny de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/benet-xvi-
parla-sobre-la-familia/](https://dev.opusdei.org/ca/article/benet-xvi-parla-sobre-la-familia/) (08/08/2025)